

Sataman Ilta 2.2.2025

”Suhde vai systeemi?”

”Aivouskon erämaa”

Arto Malmberg

Ottakaa halutessanne tekstin käsittelyn avuksi seuraavat pohdintakysymykset:

1. Mitä teksti kertoo Jumalasta, Jeesuksesta, Pyhästä Hengestä ja Jumalan suunnitelmasta?
 2. Mitä teksti kertoo ihmisistä?
 3. Mitä tämän tekstin pohjalta teet elämässäsi hyvin? Entä minkä pitäisi muuttua?
 4. Tiedätkö ketään, jonka olisi hyvä kuulla oppimastasi?
- Raamatun teksti DBS-menetelmälle on 1. Korinttilaiskirje 1:18-25.

Johdanto;

Suomea kutsutaan kristilliseksi maaksi.

Monelle suomalaiselle kristillisyys tarkoittanee seuraavia asioita.

Kristillisyys on rippikoulun käymistä.

Papin vuorolaulua kirkossa on kristillistä.

Monelle kristillisyys tarkoittaa tekohurskasta ja tuomitsevaa katsetta.

Tai sitten kristillisyys on kirkkovaltuustoon kuulumista ja kirkollisveron maksamista.

Onhan myös kristillistä mennä naimisiin kirkossa.

Edelleen noin puolet suomalaisista vanhemmista haluaa kastattaa lapsensa, suurin osa vain siksi, että se kuuluu kristilliseen perinteeseen.

Hautaaminen kirkkomaahan on myös kristillistä.

Kaikki edellä mainittu voi kyllä kuulua elävään uskoon ja kristillisyyteen.

Mutta asiassa on yksi mutta.

Mutta on se, että ilman elävää suhdetta elämän antajaan, kristilliset toimitukset ovat vain uskonnollisuutta.

Elävässä uskossa ei ole kyse systeemistä.

Kun teet näin, näin ja näin, niin sitten pelastut.

Kyse ei ole vain tietyistä toimintatavoista tai ajattelumalleista.

Se on paljon enemmän.

Mitä on ikuinen elämä

Mitä se sitten on?

Johtojakeeksi tätä opetussarjaa pohtiessani on noussut seuraava jae.

”Mutta tämä on iankaikkinen elämä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen.”

Johannes 17:3 FB38

Jeesus itse lausui nuo sanat ylimmäispapillisessa rukouksessaan. Se on se rukous, jonka Jeesus rukoili viimeisenä iltana ollessaan opetuslasten kanssa.

Jeesus ei rukoile että iankaikkinen elämä on se, että he tekevät asiat oikein. Hän ei rukoile, että iankaikkinen elämä on siinä, että heillä on oikea oppi. Hän ei rukoile, että iankaikkinen elämä on siinä että he kuuluvat oikeaan seurakuntaan.

Mitä hän rukoilee?

Hän rukoilee: ”Iankaikkinen elämä on siinä, että he tuntevat sinut, joka yksin olet totinen Jumala, ja hänet, jonka sinä olet lähettänyt, Jeesuksen Kristuksen”.

Iankaikkinen elämä on siinä että tuntee Isän ja tuntee Pojan.

Isän voi tulla tuntemaan vain ja ainostaan Pojan kautta.

Mikään muu uskonto tai ismi, ei johda elävän Jumalan luokse.

Ei mikään muu, tämä on ehdotonta ja luovuttamatonta kristinuskossa.

Iankaikkinen elämä on suhteessa elämistä iankaikkisen Isän Jumalan kanssa.

Jumala ilmoittaa itsensä sanassaan.

Tässä Raamatussa, jonka me olemme saaneet.

Pyhä Henki myös kirkastaa Häntä.

Pyhä Henki ottaa Kristuksen omasta, jakaa meille, tekee sanan tuoreeksi ja eläväksi.

Henki on se joka tekee eläväksi.

Ei liha mitään hyödytä.

Sinä ja minä emme voi tulkita Raamattua oikein ilman Pyhän Hengen johtoa ja vaikutusta.

Raamattua ei voi loppuun saakka selittää inhimillisestä ymmärryksestä käsin.

Kristinuskossa ei ole kysymys järkeisopista, seuraavasti toimien.

Kun teet asiat tietyllä tavalla ja oikein, niin sinä pelastus.

Kysymys on suhteesta Jumalaan.

Et voi tehdä oikein ilman Jumalan, Pyhän Hengen vaikutusta.

Et voi toimia oikein ilman Jumalaa.

Vaikka ulkonaisesti toimitisit oikein.

Vaikka päällepäin kaikki näyttäisi hyvältä, mutta jos sinulla ei ole elävää yhteyttä Jumalan kanssa se kaikkia on vain jumalisuuden ulkokuorta,

mutta siinä ei ole voimaa.
Paavali kirjoittaa Timoteukselle seuraavaa.

2.Timoteuksen kirje:

3:1 Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja.

3:2 Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita, rahanahneita, kerskailijoita, ylpeitä, herjaajia, vanhemmilleen tottelemattomia, kiittämättömiä, epähurskaita,

3:3 rakkaudettomia, epäsopuisia, panettelijoita, hillittömiä, raakoja, hyvän vihamiehiä,

3:4 pettureita, väkivaltaisia, pöyhkeitä, hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia;

3:5 heissä on jumalisuuden ulkokuori, mutta he kieltävät sen voiman. Senkaltaisia karta.

Tuo kuvaus pätee hyvin myös meidän aikamme ihmiseen.

Me täällä Suomessa olemme monella tapaa kaksinaismoralisteja.

Päällepäin ollaan hyviksiä, halutaan pelastaa maailma, luonto, ihmiset tai ainakin ne jotka ajattelee samalla tavalla.

Yritetään olla heikommassa asemassa olevien puolella, jopa siinä määrin että ollaankin lopulta niitä ihmisiä vastaan, jotka omalla toiminnallaan pitävät yhteiskuntaa pyörimässä.

Lähimmäisen rakkauden nimissä pyritään kääntämään monenlaiset epänormaaliudet normaaliksi.

Yritetään ymmärtää ihan kaikkia.

Ollaan muka niin jumalisia ja rakkaudellisia.

Todellisuudessa kielletään Jumalan ihmeitä tekevä ja synnistä vapauttava voima.

Synti on synti ja se tuhoaa ihmisen.

Synti johtaa ikuiseen eroon Jumalasta, helvettiin, toiseen kuolemaan.

Helvettiin, jossa on tuska ja ahdistus koko ajan läsnä.

Meidän tulee karttaa ja olla hyväksymättä sitä, mikä Jumalan edessä on syntiä.

Omassa elämässä tai lähimmäisten elämässä, ei rakkauden nimissä voi hyväksyä synninharjoitusta.

Mitä minun sitten tulee tehdä, kun omassa sydämessä havaitsen, seuraavia asioita.

Luettelen uudestaan edellä lukemani listan hieman toisin sanoin.

Itserakkauden, rahanahneuden, kerskailun, ylpeyden, herjauksen, tottelemattomuuden, kiittämättömyyden, jumalattomuuden, rakkaudettomuuden, leppymättömyyden, toisista pahan puhumisen, kohtuullisuudesta luopumisen, raakuuden, hyvän vihollisuuden, petollisuuden,

häikäilemättömyyden tai sen kun rakastankin enemmän nautintoa, kuin Jumalaa.

Mitä minun silloin tulee tehdä.

Tuleeko silloin olla hys, hys ja koittaa näyttää paremmalta.

Niin että ulkokuori näyttäisi hyvältä.

Tuleeko silloin yrittää pitää ”uskovaisen” kulissia yllä?

Tiedät varmasti itsekkin vastauksen.

Vastaaan kuitenkin itse.

Silloin sinun tulee tunnustaa synty synniksi, antaa sanan tuomita sinut syylliseksi.

Älä lähde puolustelemaan itseäsi seuraavilla ajatuksilla.

Kaikkihan me olemme syntisiä tai ”pojat on poikia” .

Älä puolustele itseäsi, vaan ole avoin Herran edessä:

”Minä olen rikkonut, minä olen syyllinen”.

Tunnusta se myös sen ihmisen edessä, ketä vastaan olet rikkonut.

Toisin kuin suomalaisen laulun sanoissa vakuutetaan syyttömyyttä ”Olen syytön”.

”Minkä Jumalan Sanan valo paljastaa, sen Jeesuksen veri puhdistaa.”

Jos Sanan totuus ei saa lävistää sydäntämme,

jos meistä ei tule Sanan edessä syyllisiä,

emme myöskään saa kokea täyttä anteeksiantamusta.

Jeesus ei tullut omasta mielestään syyttömiä varten.

Jeesus tuli niitä varten, jotka tajuavat olevansa syntisiä ja vieläpä tunnustavat sen.

Siksi älä koskaan kiellä syyllisyyttäsi, kun olet langennut.

Totuus on ainoa asia, joka vapauttaa sinut.

Totuus itsestäsi, totuus menneisyydestäsi ja teoistasi.

Myös totuus lähimmäisistä suhteessa itseesi on tärkeää tiedostaa, jolloin voi myös antaa aidosti anteeksi.

Kun Jumalan sanan totuus iskee vasten kasvoja, se on kuin miekka iskisi sydämeen.

Tuo miekan isku ei kuitenkaan tapa, jos annat Jeesuksen veren tulla puhdistamaan sydämesi.

Jeesuksen veri parantaa ja vapauttaa sinut.

Silloin sinulla ei ole enää vain jumalisuuden ulkokuorta,

vaan Jeesus asuu sinussa Pyhän Henkensä kautta.

Silloin sinulla on elävä suhde Häneen.

Jos sinulla ei ole suhdetta elävään Jumalaan,

älä lähde täältä tänä iltana,
ennen kuin suhteesi Häneen on palautettu Jeesuksessa.
Jos sinä et tunne Jumalaa, sinulla ei ole iankaikkista elämää.

Jeesus itse sanoi:

**Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Totisesti, totisesti minä sanon sinulle:
joka ei synny uudesti, ylhäältä, se ei voi nähdä Jumalan valtakuntaa".
Johannes 3:3**

Jos sisimpäsi ei ole muuttunut, olet vain muotojumalinen ja järkeisoppinut.

Minulla oli elämässäni vaihe, jolloin olin muotojumalinen ja järkeisoppinut.
Minulla ei ollut elävää suhdetta Jeesukseen Kristukseen.
Minä en ollut uudestisyntynyt.

Jumalisuuden ulkokuori

Lapsuuteni perheessä vanhempani ja me lapset kuuluimme ev.lut kirkkoon.
Kävimme pari kertaa vuodessa kirkossa.
Vanhempieni elämässä usko tai suhde Jumalaan ei näkynyt ainakaan minulle.
Ellei sellaiseksi voi nähdä sitä, että isäni patisti meidät helluntalaisten pitämään pyhäkouluun.

Vanhempani kyllä kunnioittivat uskonasioita,
mutta se ei ollut heille henkilökohtaista.

Minulle uskosta välittyi sellainen käsitys,
että se oli jotenkin luotaan työntävää.
Se oli uskontoa, joka tarkoitti tiettyjen sääntöjen noudattamista.

Pyhäkoulussa minulle muodostui jo varhain käsitys,
että on olemassa uskovaisia ja niitä jotka ei usko.
Itse lukeuduin niihin, jotka ei usko.
Kahdeksan vuotiaana koin ensimmäistä kertaa voimakasta synnintuntoa ja
ymmärsin, että jos nyt kuolisin, joutuisin helvettiin.
Se oli ahdistavaa.

Minulle oli syntynyt käsitys että ollakseen uskovainen,
pitää olla hyvä ihminen ja tehdä hyviä ja oikeita asioita.
Suhteeni Jeesukseen Kristukseen ja taivaalliseen Isään oli pelottava ja
etäinen.

Rakkaus ja Jumala eivät kuuluneet yhteen minun käsityksessäni Jumalasta.
Minulla oli seuraavanlainen mielikuva Jumalasta.
Hän seuraa minua takavasemmalta, nähdäkseen virheeni ja rangaistakseen minua.

Kuinka väärässä ja hukassa minä olinkaan.

Ei ihme, minä olin saatanan valheiden harhauttama.

Minä olin syönyt sen syöttämän valheen koukkuineen päivineen.

Minut ajoi Jumalan luokse rangaistuksen pelko, ei Jumalan rakkaus.

Nyt voisi kysyä että oliko se hyvä asia?

Ei se ollut.

Suhteeni Jumalaan oli pelon ja rangaistuksen sekainen.

13 vuotiaana synnintunnossa ja helvetinpelossa rukoilin ns. syntisen rukouksen.

En kokenut mitään erityistä tuolloin.

Rehellisesti sanottuna rukouksesstani huolimatta en tuolloin uskaltanut päästää Jeesusta sydämeni asunnon Herraksi.

Nyt ajatellen siinä taisi käydä seuraavasti.

Päästin Jeesuksen elämäni asunnon tuulikaappiin ja tuulikaapin ovi muuhun huoneistoon oli kiinni.

Tuosta hetkestä lähtien minä aloin tekemään asioita jotka kuuluvat uskovaiselle.

Luin Raamattua ja rukoilin - päivittäin.

Minusta tuli uskonnollinen ja yritin kelvata Jumalalle ja ihmisille.

Ihmisille kelpasinkin, olinhan kiltti poika, jolla oli hyvät harrastukset.

Kävin poikakerhossa ja urheilemassa, soitin haitaria ja kerran kuussa kävin helluntaiseurakunnan kokouksessa.

Kesäisin poikaporukalla soitimme ja lauloimme autotallibändimme kanssa herätyskokouksissa pienessä valkoisessa teltassa.

Vanhempana vedin omaa lauluryhmää, lauloimme ja todistimme kokouksissa.

Vaikka minun piti olla Jumalan lapsi, koin enemmän olevani orja kuin lapsi.

Elin uskontoa eli suoritin asioita Jumalalle, ollakseni kelpaava Hänelle, niin ja ihmisille.

Tiesin ja olin oppinut miten tosiuskovainen käyttäytyy.

Minussa oli jumalisuuden ulkokuori.

En kieltänyt sen voimaa, mutta en arjessani elänyt tuossa voimassa.

Minua piinasi seksuaaliset himot ja halut, en ollut sisimmässäni vapaa.

Tälläistä uskonnollista elämää jaksoin noin kahdeksan vuotta.

Sitten tuntui etten enää jaksaa.

Jos usko on tälläistä niin silloin se saa mennä.

Se otti paljon enemmän kuin antoi.

Olin uupunut suorittamaan.

Mitä sitten tapahtui?

Näissä mietteissä tapasin Virpin, nykyisen vaimoni.

Koin hänellä olevan luottavaisempi suhde Jumalaan kuin minulla.

Tuon esimerkin rohkaisemana, muutaman viikon seurustelun jälkeen, polvistuin rukoilemaan sänkyni viereen.

Rukoilin sydämestäni, ihan tosissaan: "Herra annan sinulle itseni kokonaan". Äsken kerroin että 13-vuotiaana päästin Jeesuksen "sydämenasuntoni" tuulikaappiin.

Tuossa rukouksessa annoin Jeesukselle asuntoni avaimet ja pääsyn kaikkiin huoneisiin.

Seurauksena oli rauha.

Siitä viikon päästä täytyi voimakkaasti Pyhällä Hengellä, koin Jumalan rakkauden ja läsnäolon todellisena.

Koin todeksi seuraavat Roomalaiskirjeen sanat.

" Henki itse todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. " Room 8:16

Silloin sain vakuuden sisimpääni, "olen uudestisyntynyt".

Tuosta hetkestä lähtien olen ollut varma,

että olen Jeesuksen oma ja pelastettu.

Siihen saakka tuota varmuutta ei ollut.

Seuraukset elämäni olivat selkeät.

En enää hävennyt Jeesusta.

Himot ja halut jotka olivat piinanneet, eivät enää orjuuttaneet minua.

Sisimpääni olin saanut jotain niin paljon enemmän ja parempaa.

Eihän minusta pyhimystä tullut, mutta sisäinen tahtomaailma muuttui.

Minä uudestisyntynyt, minusta tuli Jumalan lapsi.

En enää ollut synnin, enkä jumalankaan orja, vaan Jumalan lapsi.

Identiteettini alkoi pikkuhiljaa muuttumaan.

Aloin inhoamaan syntiä tai ainakin näkemään sen petollisuuden, mistä ennen haaveilin.

Myöskin aloin näkemään Jumalan rakkautta elämässäni eri tavalla, kuin aiemmin.

Rakkaus putosi pään tiedosta pikkuhiljaa lähemmä sydäntä.

Tänä päivänä minulla on yhteys Jumalan kanssa.

Ei sellaista, että kuulisin Hänen puheensa samoin kuin kanssa ihmisten.

Se on sellainen että haluan tietää Hänen tahtonsa, haluan elää siinä ja tiedän että Hänen tahtonsa on lopulta parasta, mitä minulle voi tapahtua.

Elämäni ei ole uskonnollista kristillisen kulttuurin harjoittamista.

Toimin pastorina, koska tiedän sen olevan Jumalan tahto.

En kuitenkaan palvele Häntä orjana, vaan vapaasta tahdosta.

Koen eläväni rakastavan ja pyhän Taivaallisen Isän lapsena.

Olen turvassa, kun tiedän että Isäni vihaa syntiä ja rakastaa minua syntistä.

Hän haluaa pitää minut erossa synnistä, koska rakastaa minua.

Jeesus sanoi rukouksessaan:

Että siinä on iankaikkinen elämä että ihminen tuntee Hänet ja Taivaallisen Isän.

Jeesuksen tunteminen on sitä että tietää millainen Hän oikeasti on. Jeesuksen tuntemista ei ole se, että on väärä ymmärrys Hänestä tai Taivaallisesta Isästä.

Jos tuo ymmärrys on väärä, silloin Jumalan tilalla on joku muu.

Se joku muu on silloin epäjumala.

Jumalan voimme oppia tuntemaan Hänen sanassaan Pyhän Hengen avaamalla ymmärryksellä.

Jos käsitys Jumalasta on toisenlainen kuin Raamattu sen ilmoittaa, niin silloin ihminen ei vielä tunne Jumalaa.

Siksi on tärkeää päivittää Jumalan tuntemus yhtäpitäväksi Raamatun kanssa.

Tuo ymmärrys ja tuntemus meihin tulee Jeesuksessa Kristuksessa.

Kun avaamme sydäimme kokonaan Hänelle.

Pelkästään inhimilliselle ymmärrykselle tämä sanoma on vaikea vastaanottaa.

Samoin kuin Korinttilaisille aikoinaan.

Paavali kirjoitti heille seuraavasti...

'Sillä sana rististä on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat, mutta meille, jotka pelastumme, se on Jumalan voima.'

"Onhan kirjoitettu: "Minä hävitän viisasten viisauden, ja ymmärtäväisten ymmärryksen minä teen mitättömäksi". Missä ovat viisaat? Missä kirjanoppineet? Missä tämän maailman älyniekat? Eikö Jumala ole tehnyt maailman viisautta hullutukseksi? Sillä kun, Jumalan viisaudesta, maailma ei oppinut viisauden avulla tuntemaan Jumalaa, niin Jumala näki hyväksi saarnauttamansa hullutuksen kautta pelastaa ne, jotka uskovat, koskapa juutalaiset vaativat tunnustekoja ja kreikkalaiset etsivät viisautta, me taas saarnaamme ristiinnaulittua Kristusta, joka on juutalaisille pahennus ja pakanoille hullutus, mutta joka niille, jotka ovat kutsutut, olkootpa juutalaisia tai kreikkalaisia, on Kristus, Jumalan voima ja Jumalan viisaus. Sillä Jumalan hulluus on viisaampi kuin ihmiset, ja Jumalan heikkous on väkevämpi kuin ihmiset."

1. Korinttilaiskirje 1:18-25 FB38

Nämä sanat kirjoitettiin Korintissa olevalle seurakunnalle.

Siellä siis arvostettiin paljon puhetaitoa ja inhimillistä viisautta.

Siellä järjestettiin julkisia väittelytilaisuuksia, ikään kuin otteluita, joita tultiin innolla seuraamaan, ainakin tietyn kansankerroksen piirissä.

Ennen Korinttiin tuloaan Paavali oli pitänyt puheen Ateenan areiopagilla. Siellä hänen puheensa, ainakin se mitä on Raamattuun talletettu, kuulosti hienolta ja oli hieman arvoituksellinenkin. Kuitenkin ennen Korinttiin tuloaan hän oli päättänyt olla tuntematta mitään muuta kuin Jeesuksen Kristuksen ja Hänet ristiinaulittuna.

Paavali ei yrittänytkään tavoittaa korinttilaisten sydämiä viisailla ja vakuuttavilla puheilla. Nyt Hänen viestinsä oli yksinkertaisen selkeä. Ristiinaulittu Jeesus Kristus.

Paavali kirjoittaa, kuinka Jumala saarnauttamansa hullutuksen kautta päätti pelastaa ne jotka uskovat. Evankeliumi ei olekkaan ihmisviisauden mukainen.

Mietitäänpä hetki. Jumalan poika syntyy vaatimattomaan kaupunkiin ja vaatimattomiin olosuhteisiin. Jumala valitsee poikansa synnyttäjäksi nuoren kihlatun tytön, joka ei ole vielä naimisissa. Tytön mies aikoo hyljätä tämän, mutta ei sitten teekään niin. Sitten tyttö ja hänen tuleva miehensä joutuvat sukujensa halveksunnan kohteeksi. He ovat tehneet häpeällisen teon, josta kuuluu rangaista. Heidän on parempi vaihtaa maisemaa, jo ihan turvallisuussyistä. Veroluetteloon kirjautuminen on hyvä syy lähteä isän suvun juurille Beethemiin. Tuolla matkalla syntyy poika, jolle annettiin enkelin ilmoittama nimi Jeesus. Nimeä ei annettukaan perinteisesti jonkun edesmenneen suvun miehen mukaan. Jumala sanansaattaja ilmoittaa poikansa syntymän ensiksi halveksituille paimenille. Paimenille, joiden sanaan ei voi oikein edes luottaa. Sitten pojan ja vanhempien luokse tulee tietäjiä, jostain vihollismaasta, kaukaa idästä. Ei edes juutalaista papistoa tai israelin kansan keskellä vaikuttanutta profeettaa. Sitten poikalapsen perhe lähtee maanpakoon egyptiin. Paikkaan, johon ei kenenkään kunnan juutalaisen enää pitänyt palata.

Sitten perhe palaa Nasaretiin, kaupunkiin josta ei oikeastaan voinut tulla mitään hyvää. Siellähän oli roomalainen varuskuntakin. Jeesus eli talonrakentajan poikana. Poikana, joka sai alkunsa avioliiton ulkopuolisesta suhteesta.

Jumalan poika toimi ”lahkolaissaarnaajana”, hänellä ei ollut maallisia meriittejä tai oppiarvoa.

Hän kasasi ympärilleen ”roskajoukon”, jossa oli enemmän tai vähemmän erikoisia miehiä.

Kalastajia, joista ainakin yksi taisi olla nykytermein ADHD.

Sitten, halveksittu veronkerääjä, vapaustaistelija, yksi kiivailija, yksi petturi, yksi epäilijä.

Useimmat noista miehistä halusivat olla enemmän tai vähemmän paremman elämän toivossa uudessa Jeesuksen muodostamassa Israelin hallituksessa.

Sitten tuo mies puhui rajusti uskonnollista eliittiä vastaan ja riehui ainakin kahteen otteeseen Jumalan temppelissä, pyhässä paikassa.

Hän teki kyllä kiistatta ihmeitä, oli suosittu ja sai paljon tavallista kansaa uskomaan itseensä.

Lopulta hänet surmattiin, Jumalan pilkan tähden, kansan kiihottajana ja keisarin vihollisena.

Hänet ristiinnaulittiin mitä häpeällisimmällä ja alentavimmalla tavalla ristille.

Tuollaiseen mieheenkö olisi pitänyt uskoa.

Kyllähän Jumalan pojan elämän olisi pitänyt olla paljon kunniakkaampi ja näyttävämpi, siis jos Hän olisi ollut Jumala.

Eihän Jumalaa voi kohdella miten tahansa.

Eihän tuollaisessa ole mitään tolkkua tai järkeä!!!

Vaikka Jeesus teki paljon tunnustekoja, se ei kaikkia juutalaisia vakuuttanut.

He olisivat halunneet lisää ja tietysti he olisivat halunneet nähdä sankari Messiaan, joka vapauttaa heidät miehitysvallan alta.

Samoin kreikkalaisillekkaan ei ristillä häpeällisen kuoleman kärsivä Jumalan poika käynnyt järkeen.

Miten Jumalan voisi joutua kärsimään mitä hävettävimmällä tavalla?

Miten Jumala voi osoittaa tuollaista heikkoutta ja nöyryyttä?

Kaikki tuo ei ole ihmisjärjen mukaista.

On siinä niin paljon outoa, ettei edes sielunvihollinen saatana tajunut Jumalan suunnitelmaa.

Kuitenkin juuri nuo tapahtumat osoittavat meille tänäpäivänä, että Jeesus oli ihmiseksi tullut Jumala.

Jumala joka tuli lähelle meitä, palauttaakseen yhteyden Isän Jumalaan.

Onko Jeesus Kristus sinulle Jumalan voima ja Jumalan viisaus.

Onko Jeesus Kristus sinulle henki ja elämä.

Onko Jeesus sinulle vaihtoehto vai elinehto.

Elätkö suhteessa vai systeemissä?

Elätkö uskossa vai uskonnossa?

Tänä päivänä, jos kuulet Jeesuksen kutsuvan sinua, älä paaduta sydäntäsi. Paaduttaminen on sitä, että ymmärrät tarvitsevasi Jeesusta, mutta et pyydä Häneltä apua elämääsi.

Älä lähde täältä tänä iltana pois, ennen kuin sinulla on varmuus siitä, että olet Hänen omansa.

Rukous